

„Máma mě takhle nepozná,“ skučel kluk ve stříbrné masce ŠKOLNÍKA.

„A HLAVNĚ NELAMENTOVAT NAD ROZDĚLENÍM ROLÍ!“ vybuchla Sofie nakonec, přilepila nápis OTYLKA na kovářovu dceru a vtiskla jí do dlaní dva čokoládové nanuky. „Koukej, ať do příštího týdne přibereš deset kilo!“

„Říkalas, že chceš jen něco malého,“ povzdychla si Agáta při pohledu na kluka balancujícího na žebříku, který maloval pár známých zelených očí na obrovský poutač. „Vkusnou oslavu výročí.“

„Copak je každý kluk v téhle vesnici tenor?“ vypískla Sofie, když si kritickým pohledem očí z plakátu změřila gavaldonské chlapce. „Někdo z vás už přece mutovat *musel*! Nemáme tu ani jednoho kluka, který by se hodil na roli Tedrose, nejkrásnějšího a nejkouzelnějšího prince v celé –“

Když se otočila, naskytl se jí pohled na zrzavého Radleyho s křivými zuby v úzkých kalhotách, který si zrovna nafukoval hrudník. Sofii se zvedl žaludek a přilepila na něho cedulku HORT.

„Tohle nevypadá na skromnou oslavu,“ ozvala se Agáta hlasitěji, zatímco několik děvčat stahovalo plátěný potah z budky na prodej lístků, která byla polepená dvaceti neonovými obrázky Sofiina obličejem. „A už vůbec mi to nepřijde vkus –“

„*Světla!*“ houkla Sofie na dva kluky pověšené na laně. Ozval se výbuch tak ohlušující, že se Agátě zatočila hlava. Skrz prsty se odvážíla podívat na sametovou oponu za nimi posetou tisíci planoucími žárovkami, vyskládanými do nápisu:

KLETBY! Muzikál

Hlavní role, scénář, režie a produkce: Sofie

„Není to na finále moc usedlé?“ řekla Sofie a zatočila se v půlnočně modrých plesových šatech zdobených drobnými zlatými lístky s rubínovým náhrdelníkem na krku a korunkou z modrých orchidejí.

„Což mi připomíná – umíš zpívat dvojhlasně?“

Agáta se nafoukla jako dobře nasáté klíště. „Přeskočilo ti? Říkala jsi, že chceš vzdát hold uneseným dětem, ale zatím to vypadá na pouťovou burlesku! Neumím hrát a neumím zpívat a najednou si mám zkoušet kostým na nějakou připitomělou přehlídku krásy, ke které nemáš ani scé– Počkat! Co je TOHLE?“

Ukázala na nápis z rudých kamínků na Sofiině kostýmu.

Královna plesu

Sofie na ni zpod řas nevinně zamrkala: „Přece nečekáš, že náš příběh budu vyprávět tak, jak se stal, že ne?“

Agáta se zamračila.

„Ale Agáto, když se neoslavíme my samy, kdo to za nás udělá?“ vzdychla Sofie a přehlédla obrovský amfiteátr. „Jsme lamačky kleteb z Gavaldonu! Školníkobijkyně! Větší než sám život! Slavnější než legenda! A kde máme palác? A otroky? V den výročí našeho unesení z téhle odporné díry by nás měli zbožňovat a klanět se nám až k zemi. Ale místo toho se raději zaobírají tlustýma vdovama s mizerným vkusem!“

Její hlas zaburácel prázdným hledištěm. Otočila se, aby se setkala se zkoumavým pohledem své kamarádky.

„Starší mu to povolili, ne?“ řekla Agáta.

Sofie se zakabonila. Rychle se otočila a začala rozdávat noty hercům.

„Kdy to bude?“ zeptala se Agáta.

Sofie neodpověděla.

„Sofie? Kdy to bude?“

„Den po vystoupení,“ pípala Sofie, zatímco oprašovala girlandy na starém oltáři. „Ale to se změní, až uvidí přídavek.“

„Proč? Co je v přídavku?“

„Nedělej si starosti, Aguško. Smířila jsem se s tím.“

„Sofie. Co tam je?“

„Je dospělý a může si dělat, co chce.“

„A celé tohle divadlo se nebude odehrávat jen proto, abys překazila otcovu svatbu, že ne?“